

MAGYAR ÉPÍTÉSZETRŐL SZÓLÓ TÖRVÉNY JAVASLATA

GY-M-S MEGYEI ÉPÍTÉSZ KAMARA VÉLEMÉNYE

Területi Kamaránk áttekintette a javaslatot, és megállapította, hogy a törvénytervezet jellemzően előremutató szempontrendszereket, szándékokat tartalmaz, valamint hogy indokolt a preambulumban felsorolt törvények összevonása. Ugyanakkor határozott véleményünk, hogy a tervezett jogszabályba indokolatlan beleemelni a szakmai kamarák működéséről szóló törvényt, hiszen az építészeti törvény az építéssel, építészettel kapcsolatos folyamatokat hivatott szabályozni, és bár kapcsolódik a kamarák működéséhez, hiszen a jogalkalmazók kamarai tagok, illetve több esetben feladatokat delegál a kamarákhoz, mégis másról szól, mint amiről egy kamarai törvénynek szólnia kell!

Bízva abban, hogy a jelenleg megküldött javaslat valóban vitaanyag, és a konkrét szövegezéssel, fogalmazással kapcsolatos kérdések egy későbbi fázisban válnak relevánssá, ezért jelen véleményünk a tartalomra, a koncepcióra vonatkozik. Ennek megfelelően az egyes fejezetekkel kapcsolatos véleményünk az alábbi:

1. A törvény preambuluma:

A preambulum olyan fogalmakat használ, amelyhez egyrészt a jogalkalmazónak a törvényen túlmutató építészeti szakmai felkészültséggel kellene rendelkeznie (kritikai regionalizmus), másrészt olyan szubjektív, egy törvényben nem igazán meghatározható, jogilag körülírható fogalmak, amelyek gátolják az egységes jogértelmezést (polgári jó ízlés).

A preambulumban megnevezett kimagasló alkotókra, iránymutató munkásságukra behatárolt, leszűkített hivatkozás rendkívül veszélyes gondolat, mely méltatlanul mellőzi számos előtűk, ill. velük egy időben vagy utánuk létrejött példa értékű életművek alkotóinak említését. A leghatékosabb lenne a konkrét nevek említését kerülni.

2. Értelmező rendelkezések:

A fogalom meghatározások esetében alapvető követelmény, hogy azok ne csak átemelésre kerüljenek az Étv., a Tktv. és Köt. fogalom-meghatározásaiból, hanem megtörténjen az összehangolásuk az összes, a területet érintő jogszabállyal, rendelettel. Egységes fogalomtárra van szükség, amelynek a szükséges fogalmi vagy beemelésre kerülnek egy jogszabály fogalomtárába, vagy kihivatkozik az adott jogszabály, de mindenképpen elkerülendő az a mai gyakorlat, hogy egy-egy fogalom különböző jelentéssel bír különböző jogszabályokban. Egyes fogalmak meghatározásánál a javasoltnál részletesebben célszerű fogalmazni (pl. az építészeti örökség fogalmának ki kellene terjednie a „közelmúlt” építészeti örökségére, továbbá az ipari örökségre is).

3. A Törvény célja és hatálya:

Mint azt már korábban is jeleztük, a „polgári jó ízlés” fogalmának használata a törvényben véleményünk szerint aggályos. Helyette az a) pontban az „építészeti minőség” kifejezést javasoljuk alkalmazni.

A szakmai kamarák működését nem ennek a törvénynek kellene tartalmaznia. Ha a jogalkotó az ezekre vonatkozó törvények és rendeletek módosítását szükségesnek ítéli, azt ugyanabba a feladatcsoportba kellene sorolni, mint számos más, e törvény alapján a továbbiakban előre jelzetten, záros határidőn belül szükségessé váló, a rá vonatkozó jogszabályon belüli törvény- és rendeletmódosítást.

4. Építészeti alapelvek:

Az építészeti alapelvek meghatározása fontos gondolat, ugyanakkor kellő önmérséklet tanúsítandó az alkalmazásuk során. Megfontolandó felkínálni azt a jogi kikaput, miszerint: „Az építészeti alapelvek túlmutatnak a normatív szabályokon, így ha az adott kérdéskör megoldására nincs tételes jogi szabályozás, az építésügyi hatóság, a főépítész és a tervtanács döntése az alapelvekre is alapítható.”, mivel ez az egységes szabályozástól, a közös gondolatok, munka során kialakított közös koncepciótól eltérő, némiképp

szubjektív elbírálást is eredményezhet. Az építészeti alapelvek valóban túlmutatnak a normatív szabályokon, azonban az elsődleges céljuk az kell legyen, hogy a normatív szabályok alapjául szolgáljanak.

Az a)/d) pontban szereplő tervellenőrzés kapcsán tisztázni és pontosítani szükséges a tervellenőrzés célját, fogalmát, végrehajtási szabályrendszerét, a hozzá kapcsolódó jogosultságokat.

Célszerű lenne a szükséges minimum elvének definiálása. A tervezetben keverednek az elméleti dolgok, úgymint csak szükséges építészeti beavatkozások igénye, építészeti minőség, és a gyakorlati kérdések, úgymint szakhatóságok bevonása, hatáskörük. A zavar ellenére az elv egyértelműen támogatható, még akkor is, ha bizonyos mondatok nehezen értelmezhetőek: „A tervezési és építési folyamat során vizsgálni és támogatni szükséges a funkcionális egymásra rétegződéseket.”

A helyi és tájegységi építészeti értékek védelmének és népszerűsítésének elvét kiemelten fontosnak tartjuk, ennek szellemében indokolt a TAK további megismertetése, népszerűsítése és ezzel párhuzamos folyamatos aktualizálása.

A d) pont (A természeti környezet megőrzésének elve) címével összevetve úgy tűnik, hogy a jogalkotó a természeti környezetet az erdőterületekkel (és “városi” zöldterülettel) azonosítja. Ez egy alapvető hiba, hiszen vannak vizes élőhelyek is (pl. ex lege védett lápok, nádasok). Ha ezeket nem említik külön akkor könnyen előfordulhat, hogy például nagy tavaink partjai mentén a nádasok területe tovább csökken a beépítések miatt.

Felhívjuk a figyelmet arra, hogy nem elég, ha a beépítésre szánt terület kijelölése kapcsán az erdőterület és zöldterület övezet terület nagysága nem csökken, hiszen pl. azonos területű akácos nem egyenértékű egy tölgyessel, ezért javasoljuk, hogy a csereterületnek a BIOLÓGIAI AKTIVITÁS ÉRTÉKE legyen azonos, illetve a BIODIVERZITÁS sem csökkenhet (monokultúra nem egyenlő értékű egy természetszerű területtel).

A „Kiemelt közérdek esetében a területcsere és a beépítésre nem szánt területi gyűri szabálya alól (lásd nem félkövérrel szedve) az országos főépítész felmentést adhat.” szövegrész kapcsán felvetődik a kérdés, hogy mi a kiemelt közérdek objektíven meghatározható fogalma, helyes-e ebben az esetben az egyszemélyi döntés lehetősége?

Az e) pontban szereplő barnamezős beruházások kérdése kapcsán a tervezet rendelkezik arról, hogy a miniszter vezeti a közhiteles nyilvántartást, azonban nem szól arról, hogy milyen feltételek mellett, és ki határozza meg, hogy mely terület minősül barnamezősnek. Kérdés az is, hogy mi történik a törvény tervezett 2023. nyári hatályba lépése, és a nyilvántartásfelállításának ideje (2024. 12. 31.) között, honnan tájékozódhatnak az érintettek a barnamezős területek földrajzi elhelyezkedéséről?

A g) pont (Az emberi életminőség, valamint az anyagi javak védelmének elve) esetében esetleges 2 követelmény megjelenítése (megfelelően benapozott és páramentes legyen), vagy mindent fel kell sorolni, vagy semmit, vagy kiutalni egyéb jogszabályra (pl. OTÉK).

A i) pont (Az ágazati követelmények érvényesülésének elve) esetében nem világos, hogy mitől lenne többet követelmény, hogy „az építési tevékenység csak akkor jogszerű és szakszerű, ha az örökségvédelmi követelmények is betartásra kerülnek”? Amennyiben ez létező követelmény, úgy értelemszerű és alapvető a betartásának megkövetelése.

Üdvözöljük, és fontosnak tartjuk a „Digitalizálás elvében” megfogalmazott koncepciót!

5. Az állam és a helyi önkormányzatok építésügyi és műemlékvédelmi feladatai

Még ha a logikai felépítés érthető is, akkor is nehezen értelmezhető, hogy miért ebben a törvényben szerepel az Országgyűlés feladata, hiszen azt más törvények szabályozzák.

A Kormány feladatai között szerepel a törvényhez kapcsolódó kormányrendeletek megalkotásának kötelezettsége, ugyanakkor ehhez nem kapcsolódik határidő. Ezek esetleges hiánya ellehetetleníti a törvény alkalmazását. A Kormány feladatai között szerepel a minőségi építészetet elősegítő oktatási, kutatási, műszaki

fejlesztési, építészeti nevelési programok támogatása, azonban ezt sem nem fejt ki a tervezet, sem nem utal ki egyéb jogszabályra.

Véleményünk szerint a veszélyhelyzeti kormányzással kapcsolatos kormányzati teendőket nem ebben a szakirányú törvényben célszerű szabályozni.

A Miniszter feladatai között szerepel, hogy: „*elősegíti - a természetvédelemért, valamint az erdőgazdálkodásért felelős miniszter bevonásával - a települési zöldinfrastruktúra megőrzését, fejlesztését és védelmét*”. Ezzel kapcsolatban fontos hangsúlyozni, hogy települési zöldinfrastruktúránál külön kell választani a belterületi és külterületi zöldfelületeket. Belterületnél tájépítész szakértő, külterületnél élővilág és természetvédelmi szakértő bevonása szükséges, mivel a településen belüli zöldinfrastruktúra sem az erdészetnek, sem a természetvédelemnek nem szakterülete (Főkertész, vagy Főtájépítész feladata)!

Fontos lenne a jogszabályban meghatározni, vagy külső jogszabályra hivatkozni, hogy az állami beruházásokról szóló törvénnyel szinkronban mi minősül kiemelt nemzetgazdasági érdeknek, és olyan esetekben ki és milyen módon biztosítja az épített és táji környezet védelmét, ki és milyen módon veszi figyelembe a helyi közösség érdekeit.

6. A szakmai kamarák, a főépítészek, a tervtanácsok, a főmérnökök és az országos tájépítész

A szakmai kamarák működését nem ennek a törvénynek kellene tartalmaznia. Ha a jogalkotó az ezekre vonatkozó törvények és rendeletek módosítását szükségesnek itéli, azt ugyanabba a feladatcsoportba kellene sorolni, mint számos más, e törvény alapján a továbbiakban előre jelzetten, záros határidőn belül szükségessé váló, a rá vonatkozó jogszabályon belüli törvény- és rendeletmódosítást. Ezzel együtt egyetértünk azzal, hogy a főépítészek kamarai tagsága indokolt, és elvárható.

Az építészeti minőség ellenőrzésének egyik eszköze a kamarai biztosok intézménye, amelyet a Magyar Építész Kamara igyekszik működtetni, azonban hiányoznak a működést biztosító, megerősítő jogszabályi feltételek, az építési hatóságok és a kamarai biztosok viszonyát, együttműködési formáját ebben a törvényben célszerű szabályozni.

Egyetértünk azzal, hogy „A főépítészeti szervezetrendszer független a 11. fejezetben szereplő hatósági tevékenységtől, mind szervezeti felépítettsége, mind az ellátott feladat tartalma tekintetében.” (bár a 11. fejezet hivatkozás itt nehezen értelmezhető, hiszen az a kulturális örökség egyes elemeinek hasznosításáról szól), ugyanakkor fontosnak tartjuk a főépítészek szakmai súlyának megerősítését is az önkormányzati rendszerben, mivel sok esetben az tántorítja el a gyakorló, jó képességű építészeket a főépítész munkától, hogy a pozíció „erősen átpolitizált”, és gyakran háttérbe szorulnak a szakmai szempontok, illetve a főépítész szuverenitása.

A tervtanácsi rendszerrel összefüggésben fontosnak tartjuk, hogy a szakmai kérdésekben a főépítész minél inkább a tervtanácsok véleményére támaszkodhasson, kelljen támaszkodnia, mivel az minden esetben szélesebb szakmai kontrollt garantál, és kiküszöböli azt a problémát is, amikor akkor jelentkezik, amikor a főépítész felkészültsége sem olyan komplex, hogy ilyen szakértői támogatás nélkül helyes döntést hozhasson (pl. településmérnök végzettségűek.).

A főépítészek saját területen történő tervezésével kapcsolatban szükségesnek látjuk a megfelelő kontroll biztosítását, amely nemcsak a tervek minőségére kell, hogy kiterjedjen (erre alkalmas a tervtanács). Javasoljuk, hogy a jogszabály írja elő a főépítész számára, hogy az illetékességi területén történő tervezés esetén, a tervezés tényét, tárgyát és volumenét be kelljen jelentse az illetékes Területi Építész Kamara felé.

A törvény életbelépése esetén jónéhány új főépítészre lesz szükség, azonban fontos annak mielőbbi pontos szabályozása mind a jogszabályban, mind a kapcsolódó kamarai szabályzatokban, hogy ki és milyen feltételekkel, felkészültséggel, szakmai végzettséggel, referenciával lehet főépítész.

Ki kell dolgozni annak feltételeit, hogy hogyan tud megfelelő építészeti szakmai döntéseket hozni egy településtervezői vénájú főépítész, illetve településrendezési, településtervezési döntéseket hozni egy építész tervezői múlttal bíró főépítész. Az egyik megoldás lehet a tervtanács, azonban a mindennapi munkában, a

nem tervtanácsi kompetenciába tartozó döntésekben is biztosítani kell a teljeskörű szakmai megalapozottságot.

A 3 szintű tervtanácsi rendszer működésével egyetértünk. Ugyanakkor felhívjuk a figyelmet arra, hogy a nemrégiben módosított tervtanácsi rendelet kapcsán arról volt szó, hogy az a fajta központosítás, amely az OÉT új szerepkörével létrejött, várhatóan csak átmeneti lesz mindaddig, amíg a módosított jogszabályok elfogadásra nem kerülnek. Ehhez képest a jelenlegi tervezet nem hogy szűkítené az OÉT hatáskörét, hanem a műemlékek és a kereskedelmi létesítmények bírálati körével tovább bővíti azt (hacsak nem úgy kell értelmeznünk a tervezetet, hogy mivel nem említi a korábbi 6 lakásos, illetve 5000 m²-es kategóriát, ezért az kikerül az OÉT hatásköréből). Ilyen mértékű feladatkoncentráció kérdőjeleket vet fel az OÉT működtethetőségét illetően, illetve nincs összhangban az említett szubszidiaritás elvével, mivel olyan hatásköröket is elvon a helyi tervtanáctól, amely helyben is elbírálható lenne.

A főmérnöki rendszer kialakításával egyetértünk, különösen indokolt a kisebb települések esetében, ahol a beruházások jelentős része infrastrukturális beruházás, vagy egyszerű bejelentés alapján történő magasépítés.

Az országos főtájépisz szerepkörén túl indokolt lenne az önkormányzati főtájépisz rendszer kidolgozása is, mivel jelenleg legtöbb településen nem lehet szakemberrel egyeztetni, sőt sokszor a tervtanácsból is hiányzik a tájépisz szakember közparkok egyeztetésekor!

7. Az építésügyi hatóság, az építető, a tervező és az építési folyamat egyéb résztvevői

Egyetértünk a az építésügyi és építésfelügyeleti hatósági hatáskörök egyesítésével. A hatóságok számának csökkenésével reményeink szerint nagyobb esély van arra, hogy megvalósítható legyen az egységes jogértelmezés, és elkerülhető legyen, hogy ugyanazon jogszabályokat másképp értelmezik az ország különböző részeiben. Ugyancsak fontos lenne megteremteni a jogszabályi háttérét annak, hogy ha a jogalkotó kamarai hatáskörbe utalja ki valamely építéssel összefüggő részterület szabályozását (pl. kiviteli tervek tartalmi követelményei), akkor ezekben a kérdésekben az építési hatóságok mintegy jogszabályként kezeljék a kamarai szabályozást, és ne térjenek el saját ízlésük szerint a szabályzatok kamarai értelmezésétől.

Az építészeti-műszaki tervezési tevékenység jogosultsági feltételeit, csak a szakmai kamarákkal egyeztetve, az uniós joggal szinkronban indokolt megváltoztatni. Ennek során vizsgálandó a szakmai gyakorlati idő hossza, tartalma, az esetleges többlépcsős jogosultság visszaállításának lehetősége. A jogosulatlan tervezés ellenőrzése kapcsán ismételten felvetjük a kamarai biztos rendszer működésének törvényi szabályozását, illetve lehetővé tételét (ÉTDR betekintési jog, stb.).

A törvénytervezet meg kívánja erősíteni a tervező szerepét az épület használatbavételéig, ugyanakkor hibásan kezeli az engedélyezési és kiviteli tervek készítésének tervezői szerepét. A javaslattal szemben arra kell törekedni, hogy általános esetben az engedélyezési terv tervezője készítse a kiviteli terveket is, és csak egyedi, különleges esetekben forduljon elő a tervező váltás. Ezt határozott célként kell megfogalmazni, és a jogszabály nem sugalmazhatja ennek ellenkezőjét!

Fentiekkel szinkronban van az az egyébként helyes törekvés is, hogy kötelezővé váljon a tervezői művezetés, illetve a tervező nyilatkozatának szükségessége a használatbavétel során. Eltérő tervező esetében szerzői jogi kérdéseket is felvet, hogy mely tervező végzi a művezetést, illetve nyilatkozik a használatbavételnél. Ezzel párhuzamosan a Kamarának meg kell alkotnia azon szabályzatokat, amelyek meghatározzák a tervező jogait és kötelességeit ebben a folyamatban, illetve biztosítják, hogy a tervező a használatbavétel során ne élhessen vissza a törvény által biztosított jogával.

Nehezen értelmezhető azon mondat, miszerint: „A Törvény továbbra is támogatja az építészeti-műszaki és a kivitelezési dokumentáció összhangját, azaz a dokumentációk nem térhetnek el egymástól.” A törvény ne támogassa ezt, hanem követelje meg!

Figyelemmel a műszaki ellenőrök szerepével kapcsolatos, az állami beruházásokról szóló törvénytervezetben fellelhető anomáliákra, egyértelműen rögzíteni szükséges a szereplők jogát, kötelességét és felelősségét,

elkerülendő, hogy a jogszabály olyan feladatot, vagy jogot is biztosítson adott szereplőnek, amihez nincs jogosultsága, vagy képesítése (pl. a műszaki ellenőr nem végezhet tervellenőrzést).

Itt vethető fel a tervezői szolgáltatásokkal kapcsolatos díjszabás kérdése is, melyet a korábban elkészült Beruházási Folyamatok Rendszere és Tervezői Szolgáltatások Rendszere című munkaanyag alapján tovább kellene vizsgálni, és megteremteni az alkalmazhatóság jogi hátterét.

8. Településfejlesztés és településrendezés

A felvetett változások támogathatók, azonban megfelelő garanciák beépítésével minden esetben ügyelni kell arra, hogy az egyszerűsítés, rövidítés ne járjon a lényegi, tartalmi elemek csorbításával.

A HÉSZ tartalmi eleme esetében ismét meg kell említeni az egységes fogalomtár szükségességét. Erre jó példa a tervezet által említett „*beépítési magasság*” kifejezés, amelynek számtalan szinonimája létezik a különböző jogszabályokban, elbizonytalanítva az építési folyamat szereplőit azok értelmezésében.

A jogszabálynak kiemelt figyelmet kell fordítania az 5000 fő alatti települések HÉSZ szabályozására, mivel ezek az országos településkataszter szempontjából meghatározó településtípusok.

A törvénynek el kell kerülnie azt a következményt, hogy azon települések, ahol helyi védelem alatt álló épület is található, azért igyekezzenek megszüntetni a helyi védelmet, hogy egyszerűbb HÉSZ-t fogadhassanak el.

Megfontolásra javasoljuk, hogy a jogszabály beemelje a helyi tervtanácsok feladatkörébe a HÉSZ véleményezését is, hiszen a gyakorló és gyakorlott építészek véleményei rendszerszinten emelhetnék a HÉSZ-ek minőségét.

A településtervek eljárási határidejének csökkentése üdvözlendő cél, fontos lenne, hogy akár a 2021-es szabályok, akár a most tervezett módosítások a gyakorlatban is érvényre jussanak.

A társadalmasítás kapcsán megfogalmazott elveknek a paragrafusokban és a gyakorlatban is tükröződniük kell majd!

Az új, beépítésre szánt terület meghatározása kapcsán megismételjük a 4. d) pontban megfogalmazott véleményünket a zöldterületeket, valamint a kiemelt közérdek meghatározását illetően.

A településrendezési szerződés jogintézménye véleményünk szerint is hasznos, azonban részletes szabályozás hiányában melegegya a korrupciónak. Egyetértünk a javaslattal!

9. Településkép-védelem

A településkép-érvényesítési eszközök esetében amennyiben a területi tervtanács másodfokként működik, úgy ugyanazokat a paramétereket kell vizsgálnia, mint az elsőfokú hatóságként eljáró települési tervtanácsnak, vagy főépítésznek.

10. Műemlékvédelem

A műemlékvédelmi ösztönző- és támogató rendszer kibővítése üdvözlendő! Megfontolandónak tarjuk, hogy a támogatási rendszer ne csak a beruházásokra, karbantartásokra, hanem az üzemeltetésre is terjedjen ki.

11. A kulturális örökség egyes elemeinek hasznosítása

12. Az építéssel kapcsolatos hatósági tevékenység

Egyetértünk az építési engedélyezési eljárás egyszerűsítésével, ugyanakkor 10 éves egységes hatály felveti azt a kérdést, hogy mennyire korszerű egy 9 évvel ezelőtt kiadott építési engedély alapján építkezni, nem szorul-e felülvizsgálatra bizonyos időn túl az adott terv, vagy építési engedély. Egyéb vonatkozásban a koncepció támogatható.

Az egyszerű bejelentési eljárás tervezett változásai indokoltak, mind a tudomásulvételi eljárás, mind pedig az építési engedélyezési eljárás lehetősége az építetők érdekeit szolgálja.

Az ügyintézési határidők vonatkozásában egyetértünk azzal, hogy további csökkentésre nincs mód, ugyanakkor fontos lenne elérni, hogy az érintett hatóságok, szakhatóság betartsák az előírt határidőket, és az esetleges hiánypótlások kiírását csak valóban indokolt esetben alkalmazzák, és ne a határidő hosszabbítások eszközeként vegyék igénybe.

13. Az építési folyamat a tervezéstől a kivitelezésig

Amennyiben az építési termékkel szemben alapkövetelmény, hogy szerepeljen a miniszter által létrehozott Termékadatbázisban (TA), úgy átmeneti rendelkezésben szükséges intézkedni arról, hogy a törvény hatályba lépése (2023. június 31.) és az adatbázisba történő feltöltési kötelezettség határideje (2024. 01. 01.) közti időszakban milyen módon alkalmazható az adott építési termék.

A tervpályázatokkal kapcsolatos témakört jelen tervezet csak érintőlegesen tárgyalja, holott ez egy alapvető, a törvény alapelveiben felsorolt építészeti minőséget garantáló eszköz. Szükségesnek látjuk a tervpályázatok körének kiszélesítését, ugyanakkor a tervpályázati rendszer egyszerűsítését, mind az eljárásrend, mind a pályázatok tartalmát illetően. Ezzel kapcsolatban a Magyar Építész Kamara nyitott a szakmai egyeztetésre, a mindenki számára elfogadható koncepció kidolgozására.

Az építőipari kivitelezés vonatkozásában elengedhetetlennek tartjuk annak rögzítését, hogy kivitelezés csak megfelelő kiviteli tervek birtokában legyen végezhető, illetve eltérően az állami beruházásokról szóló törvénytervezetben fellelhető félreérthető koncepciótól, közbeszerzés is csak kiviteli terv alapján legyen lehetséges. A kivitelezést megkezdeni csak pénzügyileg rendezett, szerzői jogilag tiszta kiviteli terv, és érvényes tervezői művezetési szerződés esetén legyen lehetőség!

Bár nem tervezőket érintő kérdés, de nem világos, hogy a szabály- és/vagy törvénysértő kivitelezőket miért csak a 3. eset után szükséges törölni a kivitelezői nyilvántartásból?

Az építésgazdasági intézkedések vonatkozásában felvetődik a kérdés, hogy ezen intézkedések szabályozásának ebben a törvényben van-e a helye, vagy egyéb gazdasági törvényben. Ezek olyan gazdasági folyamatokkal függenek össze, amelyek esetleges változásai olyan a törvény alapvető feladatától független módosításokat generálhatnak, amelyek következményeképpen ez a törvény is hasonló sorsa juthat, mint korábbi társai, amelyeket úton-útfélen módosítani kellett.

14. Nyilvántartások, szakrendszerek és elektronikus felületek

A tervezetben felsorolt nyilvántartási rendszerek működése üdvözlendő, azonban az utóbbi évek tapasztalata alapján kétséges, hogy azok milyen határidővel tudnak működőképessé válni, és ezen határidők mennyiben vannak szinkronban a törvény hatályba lépésének idejével.

A BIM rendszer működése, illetve megkövetelése kapcsán egyrészt további szabályozás szükséges az adott beruházás során megkövetelt egyes BIM szintek meghatározásához, illetve állami támogatási, képzési programok elindítása szükséges annak érdekében, hogy a beruházás összes szereplője rendelkezzen azzal a tudással és infrastruktúrával, amely a rendszer eredményes működéséhez elengedhetetlen.

15. Oktatás és képzés

Egyetértünk azzal, hogy az államnak nagyobb szerepet kell vállalnia az épített környezet védelmére, az építészeti minőség megteremtésére vonatkozó társadalmi érzékenyítés kapcsán, mind az oktatás területén, mind pedig az általános ismeretterjesztés során. Megfelelő szakmai szándék és anyagi háttér esetén a Magyar Építész Kamara hatékony partnere kíván lenni ebben a feladatban az államnak, hiszen ez a folyamat az egyik záloga annak, hogy a törvénytervezet elérje az elveiben kitűzött célját.